

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Vita Gasparis Barzaei Belgae E Societate Iesv: B. Xaverii
In India Socij**

Trigault, Nicolas

Coloniae, 1611

XXII. Armuziæ de Collegio Societati parando cogitat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45183

CAPVT XXII.

Arnuzia de Collegio Societatis parando cogitat.

INTER hæc pietatis officia, Gaspar non de faciendo fructu magis quam cōseruando sollicitus secum agitare cœpit, qua ratione quæ iam fecerat, absens etiam per alios tueretur. Optima visa est ratio, si Societati nostræ certas ædes ac domicilium Collegio instituendo pararet. In eam rem intento Deus hanc opportunitatem subministravit. Habitabant, quos dixi, Iogues in monte suburbano, media ab vrbe leuca non tota: ea iam congregatione, quam Gentilicia sacra coegerât, fidei Christianæ susceptis sacris dissoluta, magna Pauli, priusquam discederet, sociorum, & totius vrbis voluntate, is locus futuro collegio designatur: qui eo libentius à Gaspare est acceptus, quòd vulgò toti⁹ insulæ, quantum ibi esse poterat, maximè salutaris habeatur; tum etiam vt dæmoni ægrè faceret, in eius domi-

domicilium commigrando . Expiat ergò ante omnia locum , & ædicula Regine Angelorum dedicatur, Collegium Boni I E S V appellatur . Cuius quidem condendi hoc erat Gasparis consilium , vt Armuziâ velut opportuno ad excurrentem loco, ij qui in Africam ad Abyssinos, in Asiam ad Arabes, Persas, Armenos, Georgianos mitti deberent, hinc educerentur, præter eos, qui ad celeberrimum illud emporium excolendis tot nationibus per commodum necessarij esse videbantur . Itaque iam pro quadraginta, qua Sacerdotibus, quâ alumnis, locum & necessaria parare cogitabat . Et profectò tanta erat ciuium in eam rem conferetium liberalitas ac multitudo, vt similis esset, quæ in arca foederis exstruenda fuisse narratur: alius mille, alius quingentos pardaos conferebat; & alius quidam quatuor millia pardaorum obtulit, & multi quidquid habebant, si voluisset accipere, profundeabant . Sed tamen ceterorum munificentiam, Ema-

nuclis de Lima tum etiamnum Prefecti (cupio enim memorem esse lectorem eius quod ante monui, me in his narrandis rerum non temporum habuisse rationem) beneficentia stitit: neq; enim pati poterat in hoc opere, quod suum esse volebat, vel socium, vel parem; vetuitque Gasparem quidquam à quoquam accipere, se collegij ambire foundationem. Quæ cum videret Gaspar ita feliciter procedere, nihil cunctandum ratus, candens antequam repesceret ferrum cudendum iudicavit. Itaque simul in Indiam ad Rectorem de tota re scripsit, simul rem vrgere perrexit, ea, quam acceperat à B. Xauerio, locum diligendi & in Societatem admittendi, v. fus potestate P. Antonij Gomez hoc fuit responsum, videri sibi, videri Episcopo, cui res nostræ Societatis Franciscus abiens commendarat, in eo quod vterque probabat opere, tantisper supersedendum, dum è Lusitania subsidium aduenisset: cū enim iam Gaspar in exitu suæ
missio-

mi
nia
Ind
pati
pos
riò
præ
nun
fed
exte
inte
one
in Ir
qua
fratr
suam
quoc
vix
tis.
habe
nobi
supp
cram
rex
bus S
dia m
ciper

missionis esset propediem in Iaponiam euocandus, neque iam tota India inueniretur, qui à suis occupationibus sufficiens Gaspari, posset auocari; rem breui necessario relinquendam, quam proinde præstaret omninò non inchoare. Is nuntius Gaspari fuit inexpectatus; sed vt erat parendi studiosissimus, extemplo rem iam bene promotam intermisit. Interim hac vsus occasione suauissimè socios è Lusitania in Indiam inuitat quadam epistola, qua hæc narrat, atque ita ait: O fratres adeste nobis; hîc mel diuinæ suauitatis per agros temerè fluit, quod mel inclusi vestris cubiculis vix summo labore consequi potestis. Si scientia deest, hîc doctorem habemus spiritum, qui lectionem nobis quotidie legit, tum deinde suppellectilem suam numerat sacram & domesticam. Insuper Prorex statuerat, vt quotquot è militibus Societati nomen darent, stipendia militaria in vsum Collegij reciperent; quingentos item pardaos elec-

elec-

256 VITAE GASP. BARZAEI
eleemosynæ nomine miserat, præ-
ter alios 120. quos ad Gasparis ali-
menta persolui mandabat.

Interim tamen dum ex India nū-
tium exspectat, è multis qui Socie-
tatem petebant, sex selegerat, Spi-
ritu Sancto, vt ait, vel inuitum co-
gente, (quorum ego ad meliora cō-
uersionem in caput vnum cum ali-
quot alijs reseruabo) & magistrum,
qui in Grammaticæ præceptis eos
erudiret, externum adsciuerat. Pau-
ci erant illi omninò præ reliquis
candidatis : sed tamen alios bona
spe alebat, fore, vt secum in Chinā
proficiscerentur, atque vt ad Socie-
tatem apti non viderentur, pluri-
mum tamen, si comites fuissent, au-
xilij allaturi videbantur. Sanè quo-
niam illi cum eo mori, (quod vt in
animo ita in ore semper habebant)
cupiebant, tales reijcere, crudele
nimis videbatur. Viuebat igitur
Gaspar cum suis illis paucis in eum
modum, quo antiqui viuebant Ana-
choretæ, ita tamen vt ipse ré Chri-
stianam contemplationis suauitate
ille-

ill
à m
mu
hæ
vii
nu
mi
exc
tio
fini
se p
dia
ma
bat
lect
me
con
& n
con
dict
tina
die
quie
que
mur
pro
reci

illectus non omitteret. Etiã Iogues à monte non abesse, sed in melius mutati videbantur: atque eorum hæc erat sub Gasparis disciplinã viuendi ratio, quam cùm ipse minutim explicet, non putauimus omitterendam. Hora ante lucem iam excitatis omnibus, dabatur ad orationem nolã signum; eã post horam finitã, Gaspar ad faciendum sacrum se parabat, cui succedebant quotidianæ lectiones in horam vndecimam; tum prandium, tum excutiebatur conscientia; inde rursus ad lectiones ad quartam vsque post meridiem horam; inde ad coenam conueniebant; post hanc Litanix, & mox altera hora rerum diuinarũ commentatio; inde iterum facta dictaque & cogitata omnia ad trutinam reuocabantur; tum denique die sanè non malè collocato ad quietem concedebatur. Feria quoque sexta pro Ecclesiæ statu communis flagellatio: Litanix porrò pro Societate & in eam munificis recitabantur; sacro die quolibet horæ

horæ spatio de pijs rebus, de remedijs vitiorum, de exercitio virtutû sacra erat collatio. Eam collationem, recreationem vocat, qua rationem solationum & ariditatum spiritualium quisque cum magno candore reddebat. Neque ea virtutis exercitatio domesticis parietibus circumscripta, non aliquando palàm prodibat. Alij stipem petebant ostiatim; alij ægris in valetudinario aderant; alij ad Saracenos verba facere, vel amore Christi aliquid emendicare iuebantur: quorum aliqui ab ijs lapidati domum redibant, patientiæ modestiæque exemplo clariores. In his virtutibus inque crucis desiderio eos Gaspar instituebat: itaque Magistro similes, alius Arabiam, alius Persidè, alius Aethiopiam, Martyrij sedem designabat, ambiabat, postulabat. Et certè videtur hîc mihi Gaspar Conimbricensem illum in suis initijs æstum, quem sub P. Simone conceperat ipse cum alijs, huc Armuziã tanto interuallo intulisse, qui cû ipso

ipso
plu
vid
lus
inst
fess
sed
non
alib
re. E
amp
muz
quit
test
pet
par
lios
vel
Et fa
zian
uen
agne
hab
qu

ipso telluris calore certaret, ne plus ardere corpora quàm animi viderentur. Erat præter hos seniculus quidam, vir honestus, qui post institutam Gaspari peccatorum confessionem abire Collegio noluerat, sed in eius obsequio, licet è nostris non esset, versabatur, quòd diceret alibi se nusquam posse conquiescere. Ex ijs, qui tandem ad nouem aut amplius excreuerunt, quinque Armuziæ sunt mortui, vel aëris iniquitate, vel etiam, vt ipse Gaspar testatur, nimio feruētis animi impetu, quòd plura quàm quæ à Gaspare permitterentur, audebant. Alios ipse vel secum Goam duxit, vel Armuziæ successorib⁹ reliquit. Et sanè vsus deinde docuit, Armuzianum coelum Collegio non conuenire; & hoc ipse Gaspar deinde agnouit: nihilominus aliquot ibi habuit, de quibus initio libri sequentis, successores, qui domum illam aliquamdiu incoluerunt.